

τῷ ψαυδός. Ἀνδρα αἱμάπων, καὶ δόλιον βδελύσεται Κύριος. Ἐγὼ δὲ ἐν τῷ πλήθει τῶ ἐλέος σε, εἰσελεύσομαι εἰς τὸν οἶκόν σε, προσκυλήσω πρὸς ναὸν ἁγίόν σε ἐν φόβῳ σε. Κίρει ὁδήγησόν με ἐν τῇ δικαιοσυνῇ σε, ὥστε ἵδω ἐχθρῶν μου κατὰ θυμὸν ἐνώπιόν σε τὴν ὁδόν μου. Ὅτι ἐκ ἔστιν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἀλήθεια, ἡ καρδιά αὐτοῦ ματαία. Τάφος αἰετογυμνός ὁ λάρυγξ αὐτοῦ, ταῖς γλώσσαις αὐτοῦ ἐδολιῶσαν. κείνον αὐτὸς ὁ Θεός. Ἀποπεισάτωσαν ὑπὸ τοῦ ἡγεβελιῶν αὐτοῦ, καὶ τὸ πλήθος τοῦ ἀσεβιῶν αὐτοῦ ἔξωσεν αὐτὸς, ὅτι παρεπίκραναί σε Κύριε. Καὶ ὁφανεῖν πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ σέ. Εἰς αἰῶνα ἀγαλλιάσονται, καὶ κατασκληρώσεις ἐν αὐτοῖς, καὶ καυχῆσονται ἐν σοὶ οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομά σε. Ὅτι σὺ ὁλοκήσεις δίκαιον Κύριε, ὡς ὅπλῳ ἀδοκίας ἐσφαύωσας ἡμᾶς.

Εἰς τὸ τέλος ἐν τῷ μνησί, ὑπὲρ τῆς Οὐδίας.

ΨΑΛΜΟΣ ΤΩ ΔΑΒΙΔ. 5. 6.

Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σε ἐλέγξῃς με, μηδὲ τῇ ὀργῇ σε παιδέσῃς με. Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἄθνη εἰμι. Ἰασαί με Κύριε, ὅτι ἐπαράχθῃ τὰ ὀστέα μου, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐπαράχθῃ σφόδρα. Καὶ σὺ Κύριε ἕως πότε; Ἐπίστροφον Κύριε, ῥῦσαι τὴν ψυχὴν μου. Σῶσόν με ὥστε κεν τῶ ἐλέος σε. Ὅτι ἐκ ἔστιν ἐν τῷ θανάτῳ ὁ μνημονεύων σε, ἐν δὲ τῷ ᾄδῃ τίς ἐξομολογήσεται σοι; Ἐκπίασα ἐν τῷ σπινθῶν μου, λήσω καθ' ἐκάστην νύκτα τὴν κλίνην μου, ἐν δάκρυσί μου τὴν σπινθῶν μου βρέξω. Ἐπαράχθῃ ὑπὸ θυμῷ ὁ ὀφθαλμός μου, ἐπαλαιώθην ἐν πᾶσι τοῖς ἐχθροῖς μου. Ἀπόστη ἀπ' ἐμὲ πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν, ὅτι εἰσήκουσε Κύριος τῆς φωνῆς τῆ κλαυθμῶν μου. Ἦκουσε Κύριος τῆς δεήσεώς μου. Κύριος τὴν προσβολὴν μου προσεδέξατο. Αἰχμαδεύσαν,